

223 с.

- Ожегов С.И. Словарь русского языка: Ок. 57000 слов / под ред. чл.-корр. АН СССР Н.Ю. Шведовой. – 18-е изд., стереотип. – М.: Рус. яз., 1987. – 797 с.
- Подласый И.П. Педагогика. Новый курс: Учебник для студ. пед.вузов: В 2 кн. / И.П. Подласый. – М.: Гуманит. изд. центр ВЛАДОС, 1999. – Кн. 1: Общие основы. Процесс обучения. – 576 с.

Медведевская Т.П.

Внедрение инновационно-ориентированного подхода в профессиональную подготовку специалистов

В статье проведен анализ существующих научных взглядов по проблеме инноваций в высшем образовании, в частности в профессиональной подготовке будущих специалистов, особенностей инновационного обучения. Рассматривается проблема разработки эффективных моделей профессиональной подготовки в современном образовании. Анализируются имеющиеся подходы, доказывається необходимость ориентации профессионального образования на формирование инновационных свойств личности будущих специалистов. Предложены основные принципы модели инновационно-ориентированной профессиональной подготовки в высших учебных заведениях.

Ключевые слова: инновационность, профессиональная подготовка, специалист, инновационно-ориентированные подходы, инновационное образование.

Medvedovskaya T.P.

Introduction of innovative approaches in professional training

Characteristic features of our age are the dynamism and variability in all aspects of life. In providing innovative personality formation leading role is education. However, the real state of education and training in our country is still unsatisfactory. It is not favourable for the formation and manifestation of the innovative characteristics of future professionals.

The problems of insufficient orientation of modern education and training for the implementation of innovative approaches in this article are analyzed.

The problems of higher education, professional training in higher education, including the philosophical study goals and values innovation in modern education, comparison of traditional and innovative models of educational activities in many scientific papers are learned.

The article summarizing the points of view of individual authors on the nature and characteristics of innovative approaches in education, specifying the requirements for innovative teaching and description of the main components of models of implementation of innovation-oriented approach in higher professional training.

As a result, generalizations, concepts methodological approach can be defined as a specific point of view, position, view at object under study, which directs of the researcher to a way of knowing this object and influencing it..

In pedagogical researches the object of analysis is education, such as the professional training of educational activities.

The innovative teaching it is opposites traditional (normative) teaching. It is an integral part of student-centred.

Innovative teaching promotes innovative change in the culture, social environment, and focused on the formation of individual readiness to dynamic changes in the society through the development of skills for creativity, various forms of thinking, and the ability to cooperate with others.

On the basis of certain innovations, model of innovation-oriented training in higher education institutions, including the basic principles, strategies and implementation requirements for the main components of the educational system are proposed. The basis of the implementation of this model can be based on the following principles: the principle of integration, continuity and gradual development, humanism and variability.

Key words: innovation, professional training, specialist, innovation-oriented approach, innovative teaching.

Подано до редакції 31.03.2014.

УДК 378.011.3-057.175:7:005.336.5

© 2014

Сегеда Н.А.

ПОСТНЕКЛАСИЧНІ СМИСЛИ ПРОФЕСІОГЕНЕЗУ ВИКЛАДАЧІВ МИСТЕЦЬКИХ ДИСЦИПЛІН У КОНТЕКСТІ ЗАГАЛЬНОНАУКОВИХ ПІДХОДІВ

У статті розглянуто комплекс загальнонаукові підходів, що склались як узагальнення постнекласичних світоглядних концепцій і теорій, які утворюються методологічне підґрунтя для інституціоналізації професіогенеза викладача мистецтва.

Системно-кібернетичний, цивілізаційний, культурологічний підходи обґрунтовані як методологічна база для розробки особистісного і освітнього супроводу професіогенезу викладача мистецьких дисциплін. У тезаурусі даних підходів запропоновано постнекласичне розуміння призначення і функцій музичного мистецтва, які полягають у збереженні та наслідуванні його активно-творчого початку, естетичного впливу на гармонічний розвиток в освітньому процесі.

Ключові слова: постнекласичні світоглядні концепції, постнекласичне розуміння мистецтва, професіогенез викладача мистецьких дисциплін, системно-кібернетичний підхід, цивілізаційний підхід, культурологічний підхід.

Постановка проблеми у загальному вигляді... Загальна тенденція мінімізації уваги до педагогічних засобів культуровідповідної трансляції в освіті людинотворчої природи художнього пізнання світу, недостатнє опрацювання гуманітарної сутності феномена музики, особливості історії вітчизняної музично-педагогічної галузі, інертна динаміка реалізації експериментальних реформацій, вибудова на цьому шляху освітніх мікросистем,

зосередженість на виживанні мистецької і музично-педагогічної галузей у соціокультурному устрої в умовах державного становлення, економічної кризи – сучасні реалії, що окреслюють проблему соціокультурного супроводу професіогенезу викладача мистецьких дисциплін. Її вивчення і вирішення пов'язані із розв'язанням низки суперечностей, серед яких орієнтація засобів пізнання феномена професіогенезу на традиційну парадигму професіоналізації та соціальний попит її культуровідповідної переорієнтації з врахуванням творчо-еволюційної сутності професійного розвитку викладача вищої школи як творця культурних фактів і оновлених професійних норм трансграничної професійної освіти.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми...

Сучасна наука має чималий інформаційний ресурс для створення і опису ідеалізованого об'єкта актуальної теорії професійного розвитку викладача мистецтва, що охоплює: концепції цілісності розвитку людини (Б. Ананьєв, Н. Кузьміна, Л. Анциферова), універсалізації як вищого ступеня цілісного розвитку особистості (В. Слободчиков, Є. Ісаєва), концепції життєвого світу особистості (Т. Титаренко), життєтворчості (Д. Леонтьєв, В. Татенко) і розвитку життєтворчої активності особистості (В. Ямницький), теорія трансвимірного переходу (О. Кобляков) і концепція трансфесії (П. Сорокін, Н. Алієва, С. О. Смирнов). Разом із цим, запропоновані науковою думкою широкі гносеологічні орієнтири подолання означених суперечностей спонукають до створення наукових засад, що базуватимуться на переосмисленні традиційного діалектичного тлумачення сутності явища розвитку людини у контексті постнекласичного наукового пізнання цього феномена та визначатиме своєчасність виокремлення науково-теоретичних засад освітнього і особистісного супроводу професіогенезу викладача мистецьких дисциплін.

Формулювання цілей статті... Мета статті полягає у висвітленні наукового обґрунтування підходів, що склались як узагальнення постнекласичних світоглядних концепцій і теорій, утворивши методологічне підґрунтя наукової рефлексії професіогенезу викладача мистецьких дисциплін.

Виклад основного матеріалу дослідження... Сучасні викладачі мистецьких дисциплін традиційно сконцентровані на суперечностях педагогічного процесу, але важливі проблеми, безпосередньо пов'язані з винайденням і оновленням культурних смислів професії, що мають бути і джерелом, і умовою, і результатом творчо-еволюційних взаємозмін особистості, педагогічної реальності, культурної дійсності, й зокрема мистецької галузі, яку вони представляють в педагогіці вищої школи, – недоотримують належного рівня наукової рефлексії. Зовнішні обставини “галузевого” розподілу освітнього простору мистецької і професійної педагогічної освіти порушують природній взаємозв'язок об'єктів і аспектів дослідження проблеми професіогенезу викладачів музичного мистецтва, що зумовлює пошук у міжгалузевій площині перспективних шляхів її вирішення. Не зважаючи на стійку наукову популярність вивчення проблеми співвідношення людини і педагогічної професії, у дослідженнях професіогенезу викладача бракує системності через надскладну динаміку взаємодії цього соціального інституту з людиною, адже його специфіка пов'язана з нематеріальним виробництвом, продуктом якого є духовне зростання суспільства. Це ставить нові завдання до теорії і методики професійної освіти викладача мистецьких дисциплін, актуалізуючи проблему вивчення професійного розвитку на новому науковому підґрунті, утвореному унаслідок наукової рефлексії прогресивних цивілізаційних процесів. У них на першому плані забезпечення цілісного розвитку людини і гуманітарне переосмислення мистецтва як засобу гуманізації і розвитку духовної культури і самозбереження людства з точки зору постнекласичного типу наукової раціональності, в якому визначаються загальнонаукові підходи, які окреслюють сучасні смисли професіогенезу викладача мистецьких дисциплін.

Домінування естетичного принципу в духовному житті суспільства відбиває його наближення до ідеалів гуманістики, адже мистецтво, як функціонуюча система художніх цінностей, гармонізує стосунки людини і соціуму, ототожнюючи суб'єкт з об'єктом. Мистецтво є тією ознакою цивілізації, яка демонструє її “продукт” – внутрішній світ людини, що вона сформувала цивілізаційними засобами, які утворились для його виявлення у формах естетичного буття. Різноманітність форм втілення прекрасного у творах мистецтва являє собою концентрат естетичного. Постнекласична парадигма у мистецтві виявилась у нелінійності художнього мислення, яке було актуалізовано наприкінці ХХ століття і стало основною характеристикою неархаїчної культури пост-постмодерну. Традиційне розуміння мистецтва як засобу і факту творчого самовиявлення людини на шляху в постіндустріальну культуру переживає доленосні метаморфози, що вказують на їх зумовленість цивілізаційними процесами та вимагають культуровідповідного відбиття як предмет, що утворює специфіку професійного розвитку викладача мистецьких дисциплін. Переорієнтація з твору на процес, з автора на суб'єкта сприйняття художньо-культурного факту, з мистецтва на ритуал, з особистості на культуру, з вічного на сьогодення, з шедевра на середовище [4, с. 231] – ознаки постнекласичного розуміння мистецтва, які переусвідомлюються з позицій збереження і наслідування активно-творчого гуманістичного начала, естетичного впливу на гармонійний розвиток людини.

На рівні загальнонаукових методологічних орієнтирів системний підхід до професійного розвитку людини актуалізує питання управління, що вказує на специфіку видового системно-кібернетичного підходу який розкриває специфіку зв'язків із метою їх цілеспрямованого використання. Системний підхід у класичному

розумінні означає виявлення усіх ознак і властивостей системи, які відрізняють її від інших систем. Прийнята за теоретичне підґрунтя постнекласична парадигма визначає звернення до системно-кібернетичного підходу.

У контексті системно-кібернетичного підходу розкриваються такі його аспекти: інформаційний (будь-який процес управління і розвитку в людському суспільстві пов'язаний з передаванням і обробкою інформації, що вимагає затрати часу, таким чином уводиться чинник часу і реалізується принцип історизму для вивчення явищ розвитку); управлінський (який дозволяє враховувати цілепокладання, функціонування і спрямованість процесів розвитку); організаційний, що враховує міру впорядкування структури и дозволяє пояснити незворотність процесів розвитку. Новим у ньому є те, що складові аспекти кібернетики розглядаються в динамічній єдності: організація і управління виступають як єдине ціле завдяки інформації і створюють діалектичну єдність симетричного і асиметричного елементів, які розкривають сутність механізму саморозвитку. Ускладнення упорядкування взаємозв'язків системи виступає основою механізму її розвитку.

Інформація, яка циркулює в системі і на даний момент утворює її стійкість, через відкритість системи та інтегративних процесів, що відбуваються в ній самій, вимушена віднайти інший порядок, народити інші структури, тобто утворити нове з самого процесу. Наприклад, на даний момент викладач є компетентним і вважається професіоналом, але через динаміку освітньої реальності (удосконалення змісту освіти, розвитку інформаційних технологій, еволюції або дезеволюції музичного виконавства, набуття ним нових фактів розвитку галузі науки, переосмислення методики викладання тощо) він поставлений у ситуацію утворення іншого музично-виконавського й професійно-педагогічного рівня і не обов'язково вищого за попередній.

У постнекласичній парадигмі глобалізація вимагає цивілізаційного погляду на людину та в освітніх процесах актуалізує нові проблеми, які становлять питання метарівня освіти, зміст якого відбиває особливу установку на суб'єкта як на "Людину переходу" [1]. Цивілізація більш вузьке поняття, ніж культура як універсальний засіб соціальної інтеграції будь-якої форми суспільства. Нагадаємо, що висока культура завжди зумовлена прагненням до цивілізації. Звернення до цивілізаційного підходу зумовлене усвідомленням випереджувального значення загальнолюдських цінностей і культурно-історичних універсалій, розвитку і становлення глобальної свідомості як вирішального чинника світового прогресу, що потребує піднесення духовно зрілої і морально вільної особистості, здатної взяти на себе відповідальність за створення естетизованої цивілізації і культури.

Глобалізація актуалізує у цивілізаційному підході до освіти людський вимір феноменів мистецтва, політики, правосвідомості, техніки, професії, майбутнього, які утворюють смислові орієнтири та надають особливої специфіки професійному розвитку викладача музичного мистецтва та хореографії. Наша увага до них як до аксіосмислів цивілізаційного підходу зумовлена суспільними закономірностями глобального масштабу, які утворюють просторово-наслідкові зв'язки менш масштабних явищ, але конкретних у своєму просторово-часовому вимірі, таких як професійний розвиток викладача мистецьких дисциплін у системі безперервної педагогічної освіти.

Сучасна вітчизняна освіта декларується демократичністю, відкритістю, гнучкістю, прозорістю стратегій, спрямованістю на забезпечення задоволення освітніх потреб екзистенційного суб'єкта. Для розробки концепції професійного розвитку викладача мистецтва набуває важливості смислова позиція *цивілізаційного підходу* до актуалізації ідеї солідарності, ролі колективного начала в людській діяльності. Професійна спільнота – це різновид об'єднання людей, організованого ззовні визначеною (державою, суспільством) метою ефективного досягнення професійних завдань – для отримання реального продукту праці, реалізації загальних професійних менталітетів і цінностей. Професійні завдання виступають зовнішніми орієнтирами професійного розвитку викладача музичного мистецтва та хореографії, які у сучасних цивілізаційних умовах актуалізують розширення соціального контексту професійної діяльності, що реалізує освітню і культурну політику (грецьк. *politiká* – державні і суспільні справи) держави, яка у свою чергу, має забезпечити відповідним фахівцям необхідні засоби існування і особистісного розвитку.

Модель відношень людини і політики в сучасному суспільстві оптимізується у концепції "асоційованої індивідуальності" С. Крапивенського (1998). Специфіка змісту і пізнавальні моделі "асоційованої індивідуальності", на його думку, розкриваються у її порівнянні не тільки з історичними і теоретичними попередниками, але й сучасними концепціями соціальної і політичної філософії, філософії права, теоретичної соціології. Включеність індивіда у музично-педагогічну спільноту стає неповною, відносною, залежною не стільки від об'єктивних обставин, скільки свідомого вибору людиною діяльності, спрямованої на відтворення специфічних зв'язків асоціації, спільноти, об'єднаної цінностями і настановами.

Викладач мистецьких дисциплін як представник професійної спільноти, де віддаються професії фізичні і духовні сили, посідає власне місце в структурі професійної ієрархії як асоційована індивідуальність, реалізація професійних функцій якої здійснюється за умови відповідальності за наслідки особистісної діяльності. Ці норми цивілізаційного підходу актуалізують наступну логему: соціально-інтеграційна сутність професійного розвитку

викладача мистецьких дисциплін полягає у залученні до професії педагога-митця, збереженні її соціального призначення, динаміці як різновиду художньо-педагогічної практики, входженні у професійну спільноту.

Положення про те, що відчуття краси неможливе поза психофізичних процесів людини як специфічної біосистеми не є новим, хоча є принциповим коли йдеться про проникнення в суть феномену людини на початку XXI ст., адже усе більше акцентується увага науковців на можливостях її самоактуалізації, розкриття творчого потенціалу. Англійський психобіолог Дж. Янг зазначив: "Скроневі доли кори лежать поблизу гіпокампа і інших основних частин мозкових півкуль, пов'язаних з системами насолоди і емоційними реакціями. Поки ми можемо тільки вказати на існування цього зв'язку у надії, що нашим нащадкам вдасться з'ясувати її сутність, а може також збільшити нашу сприйнятливості до музики" [6, с. 346-347]. Відчуття прекрасного, що виникає при сприйнятті музики, виявляє його біологічні основи, закладені чуттєво-підсвідомою природою цього інтонаційного феномена. Особа, яка персоніфікує музичне мистецтво, оперує ідеями-образами своїми та інших людей завдяки своїй природі (музичному слуху, музичному мисленню, психофізіологічному апарату, який його втілює, тощо), розуміючи і транслюючи в культуру іншу музичну культуру, в інші часи. Одиницею її творчої діяльності стає художній діалог із собою, Іншим та Всесвітом.

Для нашого розуміння сутності музики-субстанції генеральними є позиція Б. Асаф'єва, котрий визначив поняття інтонаційної енергії як явище сполуки звуків в самому музичному матеріалі, "звуковій речовині" як фізичній даності музики [2]. Музична субстанція являє собою постійне незмінне духовне начало для упорядкування (гармонізації) художньої діяльності у сфері звукового матеріалу, що не обмежує її педагогічне застосування у людино- і культуротворенні. Оперуючи усіма функціями і засобами глибоко індивідуалізованого художнього впливу на емоційно-чуттєвий розвиток, музичне мистецтво покликане естетизувати культурне середовище.

Багатозмістовність і багатофункціональність людино- і культуротворчого феномену "мистецтво" має визначати усі елементи освітньої системи, що відповідають за професійну підготовку педагога мистецьких дисциплін (її мета, зміст, форми, методи, технології).

Інформаційна революція у минулому столітті не лише породила нові інформаційні технології, але й викликала стрімке зростання нових смислів, нових цінностей, видів мистецтва, жанрів, наук, галузей знання тощо. Співвідношення категорій цивілізації і культури дискутується у сучасному соціально-гуманітарному знанні, але зважаючи на різноманітність поглядів ми звертаємось до культурологічного підходу, у якому феномен культури трактується як інструмент й водночас продукт цивілізації. З позиції створення теорії професійного розвитку ВММ важливим є зауваження В. Зінченка і Е. Моргунова про те, що ми зобов'язані розглядати культуру не тільки як середовище або зовнішню умову, не як один із чинників становлення соціотехнічного світу, а як найважливіше джерело, складову частку і рушійну силу, які визначають напрямок і форми його розвитку [5]. Зміст культури акумулює розвиток самої людини у всьому її розмаїтті і цілісності. У предметі культури людина знаходить не тільки її зовнішню користь для себе, але й власну індивідуальність.

Людина не лише живе у світі культури і опановує її, але й створює і виробляє його. Ефективність спілкування з культурою передбачає знання принципів змісту і форм культури, способів організації культурного простору і вільної орієнтації в ньому. Зв'язок освіти і культури закладено у розумінні освіти як культуровідповідного процесу. У культурологічній концепції Є. Бондаревської культурологічна особистісно орієнтована освіта – це освіта, епіцентром якої є людина, котра познає і створює культуру шляхом діалогічного спілкування обміну смислами, створення творів індивідуальної і колективної творчості. Це освіта, яка забезпечує особистісно-смісловий розвиток" [3, с. 48-49].

Культурологічний підхід до проблеми професійного розвитку людини розкриває зміст культури як цілісного прообразу змісту її діяльності, характеристик особистості, вищих духовних і особистісних цінностей. Основними принципами цього підходу є: ставлення до викладача як суб'єкта життя, здатного до культурного саморозвитку і педагогічного супроводу культурного зростання Іншого; ставлення до освіти як культурного процесу, зумовленого пошуком і реалізацією особистісних смислів, діалогом і співпрацею у досягненні цілей культурного співрозвитку суб'єктів цього процесу; ставлення до освітнього процесу у виші як до цілісного культуротворчого простору, в якому відтворюються художньо-педагогічні цінності і здійснюється культурне зростання в професійній сфері життєдіяльності; естетизація культуротворчої сутності професійного розвитку; взаєморозуміння і взаємодовіра носіїв різних культур педагогічного процесу.

Висновки... Таким чином, на загальнонауковому рівні системно-кібернетичний, цивілізаційний, культурологічний підходи розкривають постнекласичні смисли професіогенезу викладача мистецьких дисциплін, які у педагогічній дійсності мають створювати атмосферу відкритості людській особистості і можливостей культургенези. Системно-кібернетичний підхід зумовлює важливість врахування глобальних процесів інформаційного обміну, що виявляються у принципах системних зв'язків, зв'язків обміну, зовнішнього доповнення, що розкриває системні властивості професіогенезу викладачів мистецьких дисциплін. Цивілізаційний підхід вказує на те, що художньо-естетична сутність професіогенезу викладача мистецьких

дисциплін закладена у людино- і культуротворчій функції мистецтва, яка не обмежується вихованням “для мистецтва”, а формує культуру почуття, гармонізуючи стосунки людини із собою, соціумом і природним середовищем. Культуротворча сутність професіонецу викладачів мистецтва спрямована на культурне зростання себе та іншого (студента, колеги, колективного суб'єкта) людинотворчими модусами мистецтва.

Загальнонауковий рівень постнекласичного переосмислення сутності професіогенезу викладача мистецьких дисциплін зумовлює перспективи наукового обґрунтування освітніх імперативів імплементації визначальних ідей розглянутих підходів у вітчизняну культурно-освітню реальність.

Література

1. Алиева Н. З. Постнеклассическое естественнонаучное образование: проблемы становления / Н. З. Алиева. – Шахты : ЮРГУЭС, 2008. – 197 с.
2. Анцыферова Л. И. К психологии личности как развивающейся системы // Психология формирования и развития личности / Под ред. Л. И. Анцыферовой. – М. : Наука, 1981. – С. 3-19.
3. Бондаревская Е. В. Концепции личностно-ориентированного образования и целостная педагогическая теория / Евгения Васильевна Бондаревская // Школа духовности. – 1995. – № 5. – С. 41-52.
4. Вознюк О. В. Цільові орієнтири розвитку особистості у системі освіти: інтегративний підхід : Монографія. / О. В. Вознюк, О. А. Дубасенюк. – Житомир : Вид-во ЖДУ ім.І Франка, 2009. – 684 с.
5. Зинченко В. П. Человек развивающийся : Очерки рос. психологии / Владимир Петрович Зинченко, Е. Б. Моргунов. – 2-е изд., уточн. и доп. – М. : ТОО «Тривола», 1994. – 333 с.
6. Jung C. G. Memories, dreams, reflections / C. G. Jung. ; [recorded and edited by Aniela Jaffe ; translated from the German by Richard and Clara Winston]. – London : Collins, 1963. – 383 p. – Режим доступу: <http://www.cjungpage.org/>

Сеґеда Н.А.

Постнеклассические смыслы профессиогенеза преподавателя художественных дисциплин в контексте общенаучных подходов

В статье определён комплекс общенаучных подходов, которые определились путём обобщения постнеклассических мировоззренческих концепций и теорий. Они стали фундаментом для институционализации профессиогенеза преподавателя музыкального искусства и других художественных дисциплин.

Системно-кибернетический, цивилизационный, культурологический подходы обоснованы как методологический базис для разработки личностного и образовательного сопровождения профессиогенеза преподавателя художественных дисциплин. В тезаурусе этих подходов предложено постнеклассическое понимание предназначения и функций музыкального искусства, которое состоит в сохранении и наследовании его активно-творческого гуманистического начала, эстетического влияния на гармоничное развитие личности в образовательном процессе.

Ключевые слова: *постнеклассические мировоззренческие концепции, постнеклассическое понимание искусства, профессиогенез преподавателя художественных дисциплин, системно-кибернетический, цивилизационных, культурологический подходы.*

Segeda N.A.

Postnonclassical the meanings of profессиогенеза teaching artistic disciplines in the context of interdisciplinary approaches

The article defined a set of interdisciplinary approaches, which were defined by renaming postnonclassical philosophical concepts and theories. They became the basis for the institutionalization of the profессиогенеза teacher of the art of music and other artistic disciplines. Modern scientific design must first of all ensure the holistic development of the person that requires rethinking the humanitarian essence of musical art as a means of promoting cultural identity and survival of mankind. We offer postnonclassical view on this problem and its solution by using the selected approaches that describe the modern meanings of professional development of a teacher of music. The system-cybernetic, civilizational, kulturological approaches are justified as a methodological basis for the development of the personality and educational support profессиогенеза teaching artistic disciplines. The system-cybernetic approach helps to describe the importance of the global process of information exchange and have them taken into account in the process of professional development of teachers. This approach is implemented through the principles of systemic linkages, external add-ons, openness and continuum, which describe the system characteristics of professional development of a teacher of music. In the civilizational approach makes the human dimension of globalization phenomena of musical art, policy, legal, technology, consciousness of the profession. They reflect the specific nature of professional development of a teacher of music. On the basis of the cultural campaign art must define all elements of the education system, that provide training to the music teacher. These elements make aesthetic educational environment cultural growth of personality means the art of music.

In the thesaurus of the approaches proposed to postnonclassical understanding of the purpose and function of the art music, which is the preservation and inheritance of his active creative humanistic, aesthetic influence on began a harmonious development of the personality in the educational process.

Key words: *postnonclassical ideological concept, postnonclassical understanding of art, profессиогенез teacher artistic disciplines, the system-cybernetic, civilizational, cultural approaches.*

Подано до редакції 31.03.2014.